

מסורת הש"ס

(א) צ"ק עה. תבות לה. (ב) [למן טו.]. (ג) ביה ב. ו: כ: שנת קט: פסחים ט: (ד) [בשל ד.]. (ה) צ"ק ט: דמאי פ"ו מ"ד סוכה כג: ערוכין לו: מעלה כב. גיטין כה. [כת. יומא טז: תוספתא דמאי פ"ה ה"ה]. (ו) נאלי ל"ל כולג. (ז) [למן טו.]. (ח) [ועיין תוס' וזמא יוד. ומוס' פסחדין סא. ד"ה רשע לקט]. (ט) [ועי' היע' תוס' כ"ה. ד"ה ורבי חיה וכו' ועי' תוס' לעיל יג. ד"ה גפא]. (י) [דף קכב.]. (יא) [דף טו.]. (יב) [למן קכ]. [נכרימות למה בפנינו]. (יג) [ועי' עשרות פסחים עד. ד"ה ה"י מוליתא].

ג'יון הש"ס

תוס' ד"ה השוחט וכו' ור"ם אית ליה וכו'. עי' משנת מהרי"ק שורש קס: ד"ה ונכסין וכו' אבל כל זמן שלא פירש עי' מהרי"ל פ"א מ"ז דמנות ד"ה אולכס: בא"ד והא דאמר' בו גבי רב ששה דבילי רבא רבא. ופי' תמי' ל' כיון דדנין דלגל מהאי גיסא ולא יא' עי' מליה מה כקד דהו ענה דס' שלג פירש מ"מ א"ך מנשקין אמו' דלא יהיה פרוש וי"ע:

הנהגות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ונסבין וכו' ומליה שרי דלי:

מוסף רש"י

מחבתין את הדילועין. תלפזין. ומימי סמנן לאו למאכל כהנה קיימי אלא לאס' (שבת קנז:) ולא תמרינן מוקינן הן לבהמה דמאכל אדם הן [שם קנח:] ולא תמרינן טירחא ללאו לז"ך הוא (ב"צה ב.) ואת הבהלה. ששנבלה היום היום השמות היתה עומדת לאס' ואפילו הכי ממחבין (שבת קנז:) ואפי' שמנבלה בשבת, דנין השמשות לא היתה עומדת לאכילת כלבים, אפילו הכי שרי, דלית לן מוקף בשבת (ב"צה ב.) והלוקח יין מבין הכהותים. וסמ' כוסים לא מפריש מרומה ואין לה כלס להפריש לחובן תרומה ומעשר (שורבין דז:) ובניי' סוכה בג:) אזי עבר שנת פין השמטה דמנתי תוספתא וקדש עליו היום ואין לו מה לשמות בשבת ואין לו פנאי להפריש (ב"ק סט:) וימים גי'י אמת שחי' וכו' איי' נפקת דמקדמה על ידיהם וס' שחיות עמ' תמנשות ועל התרומה, ולא כעמי הארץ שרובן מעשרין וסבן מעשרין תרומה, אבל כוסים שחודים על הכל והלוקח מהם תיך לעשר ודאי (גיטין כה.) שני לזרזי שאני עתיד להפריש. מן המאה, הרי הן. כמות (שורבין יז.) תרומה. גדולה ואחר כך עשה ממה שנשתייר מאה מדות. מפריש עשרה מעשר לאשון ומשתיירי עשרה מדות ומפריש מכן תשעה למעשר עי' (שולחן ב.) ובמילא. מעשר שני שהוא יכול לתקן מיד בלא הפרעה לאחר שקרא עליו שם מללנו כלל מסק שהוא על המעט (שורבין יז.) ובניי' ב"ק סט.) ורשות מיד. ולאחר מכן יתאם התרומה והמעשר ואמרין הוכרז הדבר שהוא תרומה (שורבין שם) דמאחר שקרא שם יא' לו ידי עני וכסאות לחולין ונכשיוי לו כלים ויולי מן הנהגותיהם הוא הנכרז לתרומה (שולחן ב.) ונכשיוי לו כלים ויולי התרומה והמעשרות (שולחן ב.) ונכשיוי כל התרומה ומעשר (יבמות יז.) עד שפירש ממנו.

מתני' ציוס הכפורים.

משום שחיתת שבת: ליומא. יאולפילו בל לאכול בשר חי: ונסבין חזריא. בני הישיבה עלה על דעתם לומר דמתני' דפירשה רב דאסורה באכילה ליומא משום דקסבר מתני' רבי יהודה היא ודייק טעמא לקמן [טו.]

מדקמני שבת דומיא דיוס הכפורים אלמא אסורה באכילה ליומא סא"ל לתנא דמתניתין: הי רבי יהודה. מאזין משנת רבי יהודה שמע רב דאסורה באכילה ליומא: אם דיילועין. תלפזין: ואם הנבלה. אפילו מתה היום בשבת: שאני מן המוכן. אתמול שקדש היום לא היתה עומדת למאכל כלבים: דלא איסבן. דלא אודמנה לכך: הלא בשבתנין נמי אתמול לא היתה עומדת לכן דמפרש ואזיל לקמיה דלגל ולדות היתה עומדת ואסורה משום מוקף ומוקפה אסורה מדרבנן: נשחטה. כשהיא שחטה מזכור דלאכילה עומדת: לא נשחטה. כגון זו שלא שחטה אתמול ומסממא לא הניחה על מנת לשחטה בשבת הלכך הוצרכה שקדש היום דלגל עומדת: והא לוס ליה לרבי יהודה ציריה. ואי בהמה בחייה לאו לאכילה לחודה קיימא כי שחית לה ציוס טוב היכי מישחתיא דלמא מאתמול דעמיה לגלל הוה: הלוקח יין מבין כפוסים. לאשמועינן דכותים שחודין על התרומה ואין כעמי הארץ שהלוקח מהן א"ל להפריש תרומה גדולה כדמנן (פסח דף מה.) לפי שלגן יוחנן כהן גדול בכל גבול ישראל ורחש שאין מפרשינן אלא תרומה גדולה בללד אלמא התרומה לא חשדי ואשמועי' הכא דכותים חשדי אתרומה

דקמני שני לוגין שאני עמיד להפריש כו'. ומשנה זו קודם תקנה דגורו על יינס נשנית: אומר שני לוגין כו'. אם אין לו כלים להפריש (כו.)^א או שהיתה חשיבה בליל שבת שאין שהות להפריש: הרי הן תרומה. בתוכו למאה לוג: ומיאל. המעשר שני הואיל ויכול לתקנו באמירה בעלמא ולומר הרי הוא מחולל על מעות שיש לי בתוך הבית לא התירו לו כחמיס לשמות ולסמקן על הצריה אבל תרומה ושאר מעשרות סמכין בצריה ולאחר השבת כשפירשם אמרינן הוצרכה הדבר שזו היא התרומה וזה לא שמה אלא חולין: אופרין. אלמא לרבי יהודה לית ליה צריה וחייש שמה תרומה שמה:

התם

בשבת מותר לצריא באומנא ומתוך כך נראה דבשר לגלי לא בני מליה כלל דסם האכרים שלא פירש שרי וכן אומר ר"ת ולא מנעינא שגנלה דבשר יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נללה כ"כ מותר ואפי' שנפלט מבפנים מצד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרוש לחוץ דלאמרין^ו (כריעות דף כה) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אפי' שלא יא' דמו עדיין^ז והא דלאמרין צפ' כל הבשר (לקמן דף קיז.) גבי רב ששח דמלא גרמא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי ובלע הוי חזא נמי פריש מהאי גיסא בלע בהאי גיסא התם פריש לגמרי לחוץ מהאי גיסא קאמר והא דלאמרין צפ' פ"ק דציה (דף ה.) ושזין שמוולין עליו בשר לגלי לא משום דליסתר בלע מליה אלא מננה הוא למלוה בשר לגלי ובהקומץ רבה (מנחות דף כה.) דאמר מולחו והופכו וחזר ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן לגליש:

מחבתין את הדילועין אפי' בהבהמה. אומר ר"ת דמיירי ויכשנתלש מן המחזור בשבת דומיא דנבלה שנתנבלה בשבת וז"ל לפירושו דלארי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמה יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור בדברים ציה (דף ג.) אסרינן פירות הנושרין משום שמה יעלה ויתלוש וזכרם אין לזין (שם דף מד:) גבי עובד כוכבים שהביא דורון לישראל אם יש מאותו מין במחזור אסור ופי' בקוטרס דאפילו רבי שמעון מודה דהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור באיירי כולה שמעממא ואיירי הכא כגון שיש לו בהמה דהוי מוכן לבהמה אפילו במחזור והא דלאמרין צפ' כל כתבי (שם דף קכב.) דלא יעמיד אדם על גבי מוקפה פי' שעזים שנתלשו בשבת אלא פריש בקוטרס התם כגון שהיו עומדין בחצרות המוקף שלל היתה בהמה יכולה לאס' שם או נמי הכא איירי ציוס ומנפה ממני ויתלשו ובהמה נמי איירי ציוס ומנפה שמה שחטנה חשי' ואחרים רואין אותם וכן י"ל על כרחך דהא צריש המציא בציה (דף ז:) מוכח דכל היכא דאין יושב ומנפה אית ליה לרבי שמעון מוקפה וליכא למיחש נמי שמה יתלוש אלא בפירות האילן שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמה יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעי מרא וזמינא לא וכן דגים שגורדו צייט דאסרי לא משום שמה יוד' אלא משום מוקפה כגרוגרות תדע דהא עובד כוכבים שמילא מים לבהמתו דסוף כל כתבי (שם דף קכב.) ונשה כבש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמה יעשנו ומה שמדמה לקמן שמה יסחוט לשמה יסחוט אפרס לקמן צע"ה ועוד יש לפרש דלארי בנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע באוכלא או לשוייה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בפרק בתרא דשבת (דף קנה.) ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיע עמיר ואין קלעיל משום דמילי דחיתוך תני דהיי הדדיין:

אם יא' היתה בבלה מע"ש. גרסינן ולא גרסינן מע"ש דברים מוס' (דף ה.) דאקמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש שבת מאתמול את הדילועין כי לא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשוחטה אלא כלומר עומדת לאדם ולא תאמר בפ"ק דציה (דף י.) גבי אפוחי שגולד צייט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה צין זה לעגל שגולד מן הטרפה שתיק רב ופריך אמאי שתיק רב לימא לכו הואיל ומוכן אגב אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים דמנן אם לא היתה נבלה כו' מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקפה מחמת איסור וכי תימא בעוף וטלה שראוי לימנו חי לפני נך וארי למה ליה לאוקמיה צבי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקפה מחמת איסור ומפרש ר' יוסף דממשנה יתירא דייק דמיון דתנא אסור למה ליה למתני מו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקפה מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או צייט אסור מטעם שאינו מוכן ועומד למה שהיה עומד בתחלה:

בהמה ארי יהודה ב"ש היכי שהשיגין. משמע דקסבר אצי דסתמא לאכילה עומדת יאוגי תרגולת אמר אצי צריש ציה (דף ד.) דעומדת לאכילה ועומדת לגלל צייס: **מדתניא** הלוקח יין. לא גרסינן דמנן דבמשנה לא תני אלא מילתיה דרבי מאיר וכולה צריה מפורש בפרק כל הגט (גיטין דף כה.) ובמרכזה (צ"ק דף טט:) ובפרק בבל מערבין (שעריין דף טז:):

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

יד.

השוחט בשבת כו'. אפילו במזיד מצדו מצדו לאוקומי' תימא אי מצדו היאך שחיתו כשרה והא מומר לחלל שבתות אסור לאכול משחיתו כדמוכה לעיל (דף ה.) ועוד דבגמ' צעי חלאוקומי במזיד ורבי מאיר^א ורבי מאיר אית ליה צפ' עד כמה (בכורות ז.) וצפ' זה בורר (פסחדין דף טז.) דמומר לדבר אחד הוא מומר לכל התורה כולה וי"ל דהתם בפרהסיא והכא בצניעא ומיהו למאי דמוקי כרבי מאיר קשה ועוד י"ל דמשום פסע אחת לא חשיב מומר וכן משמע בפרק צ' לקמן (דף קע.) דלמר השוחט את הבהמה לזרוק דמה לעבודת כוכבים ר"ל אמר מותרת ופירש בקוטרס מותרת באכילה והתם גזר' דר קטלא הוא כלאמרין צפ' ד' מיתות (פסחדין דף סא.) דמודה ר"ל דבר קטלא הוא מיד דהוה אמסתמוה להר דהר מותר ועודו צמיק ועוד אמרינן לקמן בפרק פקע שני (דף מה.) אפי' למד' אדם אוסר דבר שאינו שלו ה"מ עובד כוכבים אצל ישראל לעצור בעלמא קא מכיין ופריך מצי' אומיין בסקין ושומטין אחד לשם אחד מכל אלו ואחד לשם דבר כשר שחיתו פסולה ומשני הכא בנאי עסקין צישראל מומר והשתא כיון דמומר הוא בלא שום אחד מכל אלו מיפוק ליה דפסול אצל אי צדאא זימנא לא איסתר שחיתו ניחאס': **אמר רב הונא דרש חייא בר רב משמיה כו'.** מימה דבכל דוכמי משמע דבר הונא היה גדול ממנו צפ' יש צערדין (ערכין דף טז:) דהוה מצער ליה רב הונא לחייא בר רב וצפ' הלוקח בהמה (בכורות דף כב.) דא"ל חייא בר רב לרב הונא רבי פרס את דצריקט': **ונסבין חבריא צמימר** רבי יהודה היא. אכל לרנצן שרי באכילה אפילו צו ציוס וא"ת והא אין יכול למולחא בשבת וי"ל כגון שעבר ומלחה אי נמי בלא מליחה נמי שריא באומנא אפי' דאיכא לאו דסם הנבלע באכרים כלאמר בפרק דם שחיתו (כריעות דף כה:) ה"מ היכא דפירש לחוץ^ב אצל כל זמן שלא פירש מותר כדמוכה צפ' כל הבשר (לקמן דף קיז.) שהיו אוכלין כבד עד שלא נפלט דמו דחלטי ליה בחדא יאולפיהו שרי ומליה (ה) דאי חלייה אסור איחו נמי אסור דכי היכי דפלטי הדך בלע וואומר נמי התם^ג ככר שחתך עליה בשר אסור לאוכלה אצל הבשר עצמו מותר ובפרק מפנין (שם דף קכח.) גבי בשר תפל אסור לטלטלו אמרינן דבר ארוזא שרי משום דחוי לאומנא ולקמן בשעמתי' אמר השוחט לחולה בשבת מותר לצריא באומנא ומתוך כך נראה דבשר לגלי לא בני מליה כלל דסם האכרים שלא פירש שרי וכן אומר ר"ת ולא מנעינא שגנלה דבשר יפה ונפלט כל הדם מן הבשר דשרי ואלא אפי' לא נללה כ"כ מותר ואפי' שנפלט מבפנים מצד זה לצד זה אינו אסור עד שיפרוש לחוץ דלאמרין^ו (כריעות דף כה) גבי ככר שחתך עליה בשר דאפי' מאן דאסר הככר שרי הבשר אפי' שלא יא' דמו עדיין^ז והא דלאמרין צפ' כל הבשר (לקמן דף קיז.) גבי רב ששח דמלא גרמא גרמא תרי מ"ט לא משום דפריש מהאי ובלע הוי חזא נמי פריש מהאי גיסא בלע בהאי גיסא התם פריש לגמרי לחוץ מהאי גיסא קאמר והא דלאמרין צפ' פ"ק דציה (דף ה.) ושזין שמוולין עליו בשר לגלי לא משום דליסתר בלע מליה אלא מננה הוא למלוה בשר לגלי ובהקומץ רבה (מנחות דף כה.) דאמר מולחו והופכו וחזר ומולחו גרסינן אמר רבה וכן לקדירה ולא גרסינן וכן לגליש:

מחבתין את הדילועין אפי' בהבהמה. אומר ר"ת דמיירי ויכשנתלש מן המחזור בשבת דומיא דנבלה שנתנבלה בשבת וז"ל לפירושו דלארי בענין שאין לאסור הדילועין לא משום שמה יעלה ויתלוש ולא משום דלהוי כגרוגרות וזימקוין דתרי טעמי איכא לאסור דבר הנלקט מן המחזור באיירי כולה שמעממא ואיירי הכא כגון שיש לו בהמה דהוי מוכן לבהמה אפילו במחזור והא דלאמרין צפ' כל כתבי (שם דף קכב.) דלא יעמיד אדם על גבי מוקפה פי' שעזים שנתלשו בשבת אלא פריש בקוטרס התם כגון שהיו עומדין בחצרות המוקף שלל היתה בהמה יכולה לאס' שם או נמי הכא איירי ציוס ומנפה ממני ויתלשו ובהמה נמי איירי ציוס ומנפה שמה שחטנה חשי' ואחרים רואין אותם וכן י"ל על כרחך דהא צריש המציא בציה (דף ז:) מוכח דכל היכא דאין יושב ומנפה אית ליה לרבי שמעון מוקפה וליכא למיחש נמי שמה יתלוש אלא בפירות האילן שהם קלים להשיר ועוד דאדם מתאווה להם ושוכח וכן במשקה שמה יסחוט שקל לסחוט אבל בדבר דבעי מרא וזמינא לא וכן דגים שגורדו צייט דאסרי לא משום שמה יוד' אלא משום מוקפה כגרוגרות תדע דהא עובד כוכבים שמילא מים לבהמתו דסוף כל כתבי (שם דף קכב.) ונשה כבש לירד צו לא אסרינן לישראל גורה שמה יעשנו ומה שמדמה לקמן שמה יסחוט לשמה יסחוט אפרס לקמן צע"ה ועוד יש לפרש דלארי בנתלשו מע"ש וכי תימא מאי למימרא קמ"ל דשרי למטרע באוכלא או לשוייה אוכלא לרב הונא כדאית ליה בפרק בתרא דשבת (דף קנה.) ולרבי יהודה כדאית ליה והא דלא תנא ליה התם גבי פקיע עמיר ואין קלעיל משום דמילי דחיתוך תני דהיי הדדיין:

אם יא' היתה בבלה מע"ש. גרסינן ולא גרסינן מע"ש דברים מוס' (דף ה.) דאקמר גבי שבת סתם לן תנא כר"ש שבת מאתמול את הדילועין כי לא דקרי ליה מוכן לאדם לא שהיה ראוי לשוחטה אלא כלומר עומדת לאדם ולא תאמר בפ"ק דציה (דף י.) גבי אפוחי שגולד צייט רב אמר אסור וקאמר התם אמרו לו מה צין זה לעגל שגולד מן הטרפה שתיק רב ופריך אמאי שתיק רב לימא לכו הואיל ומוכן אגב אמו לכלבים ומשני השתא מוכן לאדם לא הוי מוכן לכלבים דמנן אם לא היתה נבלה כו' מוכן לכלבים הוי מוכן לאדם והשתא אמאי לא מפרש טעמא משום דהוי מוקפה מחמת איסור וכי תימא בעוף וטלה שראוי לימנו חי לפני נך וארי למה ליה לאוקמיה צבי האי גוונא לוקמה דאין ראוי להאכילו חי דהוי מוקפה מחמת איסור ומפרש ר' יוסף דממשנה יתירא דייק דמיון דתנא אסור למה ליה למתני מו לפי שאינו מן המוכן אלא משמע דאי ליכא טעמא דמוקפה מחמת איסור כגון בדבר שראוי להאכילו חי או צייט אסור מטעם שאינו מוכן ועומד למה שהיה עומד בתחלה:

התם

דאינו יודע מאי זה אוכל ומנפה שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

עין משפט נר מצוה

ק א מיי פ"א מהלכות שחיטה הלכה כט סמג עשין קט שפי"ע יו"ד סימן יא

קא ב מיי פ"א מה' שנת הלכה ית ועי' צמ"מ ובני"מ סמג שם שפי"ע א"ח סימן שבע סעי' י:ו

ג (מיי פ"ו) מהלכות מעשר הלכה אן:

שיטה מקובצת

[א] ליומא כל היום ואפי' בא לאכול בשר חי: [ב] אלמא אסורה באכילה ליומא ס"ל. ג"כ צ"א אלמא אסורה באכילה ליומיה משום דקסבר דס"ל לתנא דמתני' כו' יהודה: [א] אפי' במזיד בעי לאוקמיה בגמ' ויחמא אי במזיד: [ז] בעי לאוקמיה במזיד דר"מ ורבי מאיר אית ליה: [ט] דחלטי ליה בחלא ושרי איהו לחייה: [ו] ואמרי' נמי התם ככר שחתך עליו בשר אסור לאוכלו אבל: [ז] נופלט כל הדם מן הבשר דשרי באכילה לכתחילה אלא אפי' לא נצלה: [ח] אומר ר"ת דמיירי שנתלשו מן המחזור: [ט] דמילי דחיתוך תני בהרי דוריו ואצטרין לאשמועינן לדלועין משום דאקושי טפי: [י] משמע דקסבר אביי דסתמא לאכילה עומדת דבבי תרגולת קאמר אביי:

רבינו גרשום

מי דמי התם מעיקרא מוכן לאדם והשתא מוכן כו' כלומר לענין נבלה והוה ליה כנולד ואסיר והתם רבי יהודה אוסר אבל הכא מעיקר' מוכן לאדם לעיקר שחיט' ולא להכלה זו כמותר מה דאמר' שאסורה באכילה ליומיה. מי סברת בהמה בחיה לאכילה עומדת דאת אמרת הכא מעיקרא מוכן לאדם וכו' ולא להכלה זו כמותר בהמה בחיה לגלל עומדת ולא מעיקרא מוכן לאדם [נהרין דומיא דנבלה דמעיקרא לא מוכן לכלבים ואסר ר' יהודה דאמר אם לא היתה נבלה מע"ש שאסורה היא לפי שאינן מן המוכן הכא נמי כיון דמע"ש לא היתה מוכנת לאדם אסורה והכלה זו כמותרו סבירא. אי היה בהמה לוי יהודה היכי שחטתין כלומר כיון דבהמה בחיה לגלל עומדת ולא הווי מוכן לוי יהודה דבעי הכנה היכי שחטתין ביי"ט מוקפה הוא אלא תדע דמכונה היתה לוי יהודה כגון חכי: עומדת לאכילה ועומדת לגלל שחטה הוכריז [דלאכילה עומדת] והכלה זו דאסורה באכילה לוי יהודה סבירא ליה יהודה בעי הכנה מע"ש: אי הכי הא לית ליה בריה מדרתן הלוקח וכו' (ע"ש) [עשרת] מעשר ראשון כלומר ממאה חייב ליתן עשרים ואחד חלקים צריך לאפרושי תרומה תרי ממאה וצריך לאפרושי י' מעשר ראשון וצריך לאפרושי מתעשרים פחות שנים שששיתורי תשעה שזו מעשר שני ועולה ואוכלו בירושלים ואם בברוק מוקם הוא עליו נאמר ונתן הכסף וצרת וצרת וכו' ועכשיו מיחל ושותה כלומר דהוא אמור אפי' זו לחילוף ואשתה מכן והואש שששיתורי יתא תרומה (כולו) [ומעשר] ורבי יהודה אוסר כלי' מטעם זה אוסר דלית ליה בריה הי מעשר יהו תרומה והי לחולין לפיכך אינו רשאי לאכול מעד בריה כולו יהודה אית ליה בריה והתם

^[1] דאינו יודע מאי זה אוכל ומנפה שזה שותה טבליים: לא לעולם לרבי יהודה אית ליה בריה והתם

^[2] עד שפירש ממנו.